

Interjú Gerencsér Judit általános főigazgató-helyettes asszonnyal, aki 2025 márciusában Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült

Gerencsér Judit
gerencser.judit@oszk.hu
MNMKK OSZK
általános főigazgató-helyettes

Kóródy Judit
Infodok Kft. – Magyar Telekom Infotéka
ügyvezető, információkutató

Gerencsér Judit, a Magyar Nemzeti Múzeum Közgyűjteményi Központ Országos Széchényi Könyvtár általános főigazgató-helyettese, a Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöke Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetésben részesült.

Okos vagy, művelt, kedves, mindig elegáns, szép családdod van, sok barátod – mondd, sosem voltál legalább rossz gyerek?

Fotó: MNMKK OSZK

Nagyon szépen köszönöm az elismerő és kedves szavakat, amelyeket őszintén megvallva általában nehezen kezelek, de nagyon jólesik. Mondhatom, hogy ez egy igazán megható és kedves kérdés, amely biztos vagyok benne, hogy mosolyt csal az olvasók arcára is. Érdemes lenne a szüleimet is megkérdezni erről, de megpróbálok most én válaszolni rá. Lehetséges, hogy kívülről úgy tűnik, mindig példás magaviseletű voltam, de a szüleim biztosan tudnának történeteket mesélni, illetve azt gondolom, ők ma is emlékeznek néhány csínytevésemre. Senki sem tökéletes, én sem voltam az. A „jó

tanuló és pedáns gyermek” címkéje mögött ott volt mindig a kíváncsiság, illetve a világmegváltó, a világot jobbá tevő tervek és álmok. Ha visszaemlékezem a gyermekkoromra és a pályaválasztás időszakára, volt olyan korszak, amikor orvos, illetve tanár szerettem volna lenni, a könyvek és az olvasás igazi szeretete mellett, mert azt gondoltam, hogy ezek azok a hivatások, amelyeknek a lényege az ember. Mindkettő hivatás abban az értelemben, hogy nemcsak szakma, hanem szolgálat is. Segíteni, gyógyítani, támogatni és utat mutatni – ez az, amitől jobbá válhat a világ. Mindig is erre vágytam, és hogy az emberek életét támogassam és örömet adjak. Végül is azt gondolom, hogy a könyvtáros hivatásban a lehető

legszebb világot és célokat találtam meg, mert ez megtestesíti mindazt, amelyről már gyermekkoromban álmotam.

Úgy tűnik, nem volt csapongó az életutad, szép egyenesen vezetett oda, ahol most vagy. Mégis, biztosan voltak mérföldkövek, választutak. Hogyan jutottál addig, hogy az ország első könyvtárában töltsd be az egyik legmagasabb vezetői pozíciót?

A szakmai életutam vonatkozásában, ha valaki megnézi az életrajzomat, akkor tényleg az érzékelhető és az olvasható ki belőle, hogy egy egyenes út vezetett a nemzeti könyvtárig, a Magyar Könyvtárosok Egyesületéig és a hivatásomban elért eddigi eredményekig. Tulajdonképpen valóban nem volt nagyon sok útelágazás a szakmai karrieremben (az MNMKG OSZK a negyedik munkahelyem), de ez nem azt jelenti, hogy mindig minden teljesen világos volt útközben. Voltak döntések, amelyeknél nem tudtam előre, hová vezetnek ténylegesen – de mindig igyekeztem a belső iránytűmre hallgatni: értéket teremteni, szolgálni, támogatni, fejleszteni és közösséget, csapatot építeni. A karrieremet tudatosan építettem és építem. A váltással kapcsolatos döntéseket megelőzően mérlegettem, tanácsot kértem, és hittem abban, hogy egy olyan útra lépek, amellyel a könyvtáros hivatást, a könyvtártudományt még eredményesebb és sikeresebb szakterületté tehetem. A szakmai karrier az én hitem szerint mindig évtizedek tapasztalata és eredménye: sok csendes éjszakai munkával, tervezéssel, ötleteléssel, kihívásokkal, tanulással, türelemmel, elhivatott szakmai tevékenységgel. Azt hiszem, a könyvtárosi életutam alatt sosem az volt cél, hogy „valahová eljussak”, hanem hogy amit csinálok, az igazi legyen, hasznos, emberi és közösségi, miközben szeressem is azt.

Mik is voltak a mérföldkövek? Volt néhány nagyon fontos útelágazás és állomás, amelyek odavezettek, ahol most tartok és ami mára lettem. 2000-ben fejeztem be tanulmányaimat a Berzsényi Dániel Főiskolán, Szombathelyen a könyvtár mellett angol nyelv és irodalom szakos tanárként. 2004-ben szintén a Berzsényi Dániel Főiskolán Európa-szakértő diplomát szereztem. 2008-ban a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Könyvtár- és Információtudományi Tanszéken, informatikus könyvtáros egyetemi kiegészítő szakon végeztem kiegészítő diplomával. Szakmai pályafutásomat tekintve idén 26 éve dolgozom a könyvtár- és információtudomány területén, 12 éve könyvtárvezetőként. Első munkahelyem szülővárosomhoz, Szombathelyhez kötődik. 1999. március 1-jétől 2006. decemberéig a Berzsényi Dániel Főiskolához tartozó Európai Dokumentációs Központban (EDK) dolgoztam mint könyvtáros és információs menedzser. Nagyon hálás voltam, hogy hazánk európai uniós csatlakozását eredményesen segíthettem és részese lehettem ennek a folyamatnak. Az EDK kinyitotta a világot számomra, amely váratlan és érdekes úton érkezett meg az életembe, mert harmadéves főiskolai hallgatóként kaptam az állásajánlatot. Némi gondolkodás után fogadtam el, mert 3 szakot vinni végzős hallgatóként egyéni tanrendben és egy 8 órás állást vállalni nem volt könnyű, de azt gondolom, ez a döntés volt szükséges ahhoz, hogy megtanuljam az igazi teherbírást. A szombathelyi éveim alatt egy fantasztikus nemzetközi ösztöndíj-lehetőséget is elnyertem, Fulbright kutatói ösztöndíjas voltam Clevelandben, az Egyesült Államokban 5 hónapig. Az USA-ban töltött idő alatt megtapasztalhattam, milyen ereje van a közösségnek, a gyökerek és a kulturális hagyományok őrzésének, a nyelvtudásnak, a pozitív életszemléletnek, és mindebben milyen fontos szerep jut a könyvtárosnak mint hídépítőnek kultúrák és generációk között.

A hazai és nemzetközi szakmai tapasztalatok segítségével 2006-ban nagy változás következett be az életemben, mert egy álláslehetőség elnyerése révén Budapestre költöztem. 2006. decemberétől 2011. augusztusig az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala (OITH) Magyar Bíróképző Akadémia (MBA) Tájékoztatási és Dokumentációs Központ (TDK) információs menedzsere, könyvtárosa voltam. Az OITH MBA TDK-ban főbb szakmai tevékenységeim közé tartozott az OITH MBA jogi szakkönyvtárának létrehozása és működtetése, az OITH MBA könyvtári és információs jogi tájékoztató szolgálatának kiépítése és közreműködés az Országos Bírószági Könyvtári Rendszer (OBKR) létrehozásában. 2011. szeptember 1-jétől 2013. június 30-ig a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) Jogi Szakkönyvtárban könyvtáros tisztviselő munkakörben dolgoztam. 2013. július 1-től 2020. június 28-ig a Kúria Tóry Gusztáv Jogi Szakkönyvtára vezetője voltam. 2016. januártól az Országos Bírószági Hivatal (OBH) elnöke megbízása alapján – könyvtárvezetői munkám mellett – bírósági könyvtári vezető koordinátorként vettem részt a megújuló OBKR országos stratégiai szakmai fejlesztésében. Az igazságszolgáltatásban töltött 14 év alatt jelentős szerepet vállaltam az OBKR kiépítésében és folyamatos fejlesztésében a hazai és nemzetközi trendeknek megfelelően. Őszintén megvallva, ha valaki felteszi a kérdést, mi az igazságszolgáltatásban eltöltött 14 évem legnagyobb eredménye és legnagyobb értéke, a válasz egyszerű: fő értéknek azt a munkatársi és felhasználói közösséget tekintem, amelyet az évek során életre hívtunk és nap mint nap szolgáltunk. Megismertem elkötelezett és kiváló vezetőket, kollégákat, akik példát mutattak, és megtanultam általuk és mellettük, hogy mit is jelent célok, stratégiák mentén dolgozva egy olyan közös küldetést megvalósítani, amiben hiszünk, és aminek a lényege a felhasználó és a közösség.

2020 júniusa óta az Országos Széchényi Könyvtár általános főigazgató-helyetteseként irányítom és felügyelem az MNMKG OSZK jogszabályban meghatározott gyűjteményszervezési és -megőrzési, információszolgáltatási, valamint tudományos tevékenységét, továbbá irányítom az intézmény nemzetközi könyvtárszakmai tevékenységét. Nagyon hálás vagyok és örülök, hogy szakmai munkám révén a nemzeti könyvtár világszerte ismert és elismert közgyűjtemény lett, miközben az intézmény nemzetközi bilaterális együttműködési és diplomáciai kapcsolatai még láthatóbbá váltak. Számos nemzetközi és hazai szakmai konferencia, workshop szervezését és koordinálását valósítottuk meg az elmúlt években. Közöttük olyan világesemények szerepelnek, mint például a magyar-török kulturális évad keretében szervezett szakmai konferenciák Ankarában vagy a Magyar Könyvtárosok IX. Világtalálkozója az elmúlt év őszén. Kiemelkedő projektként megemlíteném a brüsszeli Magyarország Háza Márai-könyvtárszalonjának megnyitását és a tavalyi EU-elnökséghez kapcsolódó nemzetközi szakmai események sorát.

Mi ösztönzött arra, hogy emellett a rendkívül sokszínű, de egyben megterhelő munka mellett szerepet vállalj a szakmai közéletben? Hogyan kezdődött?

Több mint 20 éve aktív tagja vagyok a Magyar Könyvtárosok Egyesületének (MKE). Szakmai pályafutásom elején az MKE Vas Megyei Szervezetében indult el az önkéntes könyvtárszakmai tevékenységem. 2011-ben már alapító tagként részt vettem az MKE Jogi Szekció létrehozásában, amelyben titkárként dolgoztam közel két cikluson keresztül. Azt gondolom, hogy amikor egy civil szervezetben végzünk munkát, valójában egy ügy, egy közösség mellett vállalunk elköteleződést. Ez a szakmai feladaton túl felelősség és hit abban, hogy a világ alakítható, jobbá

tehető, még ha apró lépésekben is haladunk. A célok és az eredmények emlékeztetnek bennünket arra, hogy a tevékenység, amit végzünk, valódi hatással van az emberek életére és szakmai munkájára. A hazai legnagyobb könyvtárszakmai civil szervezetben (MKE) dolgozni különleges küldetést jelent. Ez a tevékenység egy olyan híd, amely összekapcsolja a szakmánkat, a közösségünket, a változó világot és a felhasználókat. A munkánk révén aktívan részt veszünk a szakma jelenének és jövőjének formálásában, illetve közösséget építünk – egy olyan közösséget, amelyben a könyvtáros nem magányos szakember, hanem alkotótárs, mentor, kultúráközvetítő és emberi kapcsolatok értő katalizátora.

Hogyan egészíti ki egymást a két területen végzett munkád? Hogyan használsz ki a szinergiákat? Okoz ez nehézséget is?

A két terület valójában szervesen kiegészíti egymást. Betöltésük egyszerre megtiszteltetés és komoly felelősség. Lehetőséget adnak arra, hogy a könyvtárszakmai irányok kialakításánál, megvalósításánál a teljes magyar könyvtári közösség érdekeit képviseljem és közös célokat, feladatokat valósítsunk meg együtt, a két intézmény/szervezet együttműködésével. Természetesen vannak kihívások, nehéz időszakok is: az idő, az energia, az egyensúly megtartása komoly szervezést és tudatos jelenlétet kíván tőlem. Ez a kettősség azonban számomra nem teher, hanem lehetőség arra, hogy több szemszögből lássam és támogassam a könyvtárosszakmát és több irányból dolgozhassam érte.

Mindannyian büszkék vagyunk rá, és nagy lehetőségnek tartjuk, hogy szereplője vagy a nemzetközi szakmai közéletnek is – milyen céljaid vannak ezen a területen?

Véleményem szerint a hazai könyvtárügy nemzetközi megítélése nagyon pozitív. A világban járva magam is ezt tapasztalom. Szerencsére több nemzetközi szakmai szervezetben rendelkeznek tagsággal és végeznek kiemelt szakmai tevékenységet magyar szakemberek, akikre nagyon büszkék vagyunk. Hiszek abban, hogy a magyar könyvtárak és könyvtárosok eredményei, tapasztalatai – a szakmai tudás, az elhivatottság, a kreatív, innovatív megoldások – helyet érdemelnek a nemzetközi könyvtárszakmai párbeszédben. Céloom, hogy ezt a hangot erősítsem, láthatóvá tegyem a magyar könyvtárosokat, és kapcsolati hálót építsek más országok szakemberei és nemzetközi könyvtárszakmai szervezetek felé. Hiszem, hogy a könyvtárosszakma globális kihívásaira csak közösen adhatunk válaszokat. Ebben a közös munkában pedig Magyarországnak és a magyar könyvtárosoknak is helye és szerepe van – és én szeretném, ha ez a jelenlét egyre aktívabb és hallhatóbb lenne. Amire büszke vagyok, hogy 2019–2023 között az IFLA (International Federation of Library Associations and Institutions = Könyvtári Egyesületek és Szervezetek Nemzetközi Szövetsége) Law Libraries Section Standing Committee (Jogi Könyvtárak Szekciója Állandó Bizottsága) tagjai közé választott.

Jelenleg zajlik az az IFLA új ciklusát érintő választási folyamat, ahol két pozícióba, az Európai Regionális Divízióban (Europe Regional Division) és az MLAS Szekcióban (Management of Library Associations Section) is jelöltek.

Mi a legnehezebb és a legjobb a vezetői munkádban?

A vezetői munkában számomra a legnehezebb talán az, hogy minden döntés súlya sokkal távolabbra hat, mint elsőre gondolnánk, nemcsak szakmai, hanem emberi szinten is súlya és relevanciája van. Felelősséget vállalni mások munkájá-

ért, biztonságaért, fejlődéséért és jóllétéért óriási feladat. Néha nehéz megtalálni az egyensúlyt a stratégiai távlati célok és a napi működés, a szakmai elvárások és az emberi tényezők között, de akkor is minden alkalommal meg kell tenni ezért mindent. Vezetőként azonban nemcsak irányítani kell, hanem inspirálni, bízni a csapatomban, háttérbe vonulva teret adni mások kibontakozásának, hogy ők is érvényesülhessenek. Hiszek a demokratikus vezetésben, ha ez nem is mindig könnyű, de talán ettől olyan különleges, mert nemcsak a szakmáról, hanem az egyes emberekről is szól.

Fotó: Visky Ákos László (MNMKK OSZK)

Azt gondolom, hogy a könyvtárakban és a könyvtárszakmai szervezetekben olyan vezetőkre van szükség, akik hisznek az emberekben és bíznak a képességeikben, akik bátorítják és felhatalmazzák munkatársaikat, miközben lépést tartanak a technológiai fejlődéssel, a trendekkel és a változó világgal.

Mire vagy a legbüszkébb a nemzeti könyvtárban és a könyvtáros egyesületben?

A CSAPATRA és a KÖZÖSSÉGRE. A nemzeti könyvtárban és a könyvtáros egyesületben is arra vagyok a legbüszkébb, hogy olyan közösségek részese lehetek, amelyek valódi értéket teremtenek – és hogy ezeknek a közösségeknek formálásában, építésében, fejlesztésében magam is szerepet kaptam. A csapat számomra olyan kollégákat, tagokat, vezetőket, partnereket jelent, akik hisznek abban, amit csinálnak, és akikkel közösen tudunk gondolkodni, újítani, megvalósítani. A kiemelt jelentőségű feladatokban, projektekben nap mint nap megtapasztalhatjuk, milyen ereje van a közös gondolkodásnak, a hitnek, az elkötelezettségnek, a bizalomnak és az egymásra épülő munkának.

Szakmai tudás, hivatás, elkötelezettség, tenni akarás, kitartás, és még sorolhatnám... Életed során mi adta/adja azt a hajtóerőt, ami érezhetően minden tevékenységedben jelen van?

Hiszek abban, amit csinálok. Az a tudat, hogy értéket teremtünk, tudást, tapasztalatot adhatunk át, közösséget építhetünk, mindig előre vitt. Voltak és vannak természetesen nehezebb időszakok is – amikor elfogy az energia, vagy sok a kérdőjel. Ilyenkor mindig az segített és segít, hogy visszanézek, honnan indultam,

kik voltak és kik azok, akik hittek/hisznek bennem, és kik azok, akiknek én adhatok vissza valamit ebből. Ez a hálából és felelősségből szőtt érzés az, ami újra és újra mozgásba hoz.

Kiknek vagy hálás, kik voltak Rád nagy hatással?

Elsősorban családomnak: a szüleimnek, húgomnak, akik megtanítottak hinni magamban, a munka értékében, kitartónak lenni, hogy miért fontos tanulni és előhúzni azt a belső iránytűt, amit akkor is követünk, amikor már régen a saját utunkat járjuk.

Nap mint nap hálát adok azért, hogy Misi a nagybetűs társ és mellettem áll mindenben. Ő az, aki igazán ismer – és mégis, vagy talán éppen ezért, feltétel nélkül szeret. Köszönöm, hogy hisz bennem akkor is, amikor én épp elbizonytalanodom, hogy nem kér tőlem tökéletességet, csak őszinteséget, hogy van türelme, humora és hite – bennem, bennünk, a közös életünkben. Ő az, aki enged szárnyalni és szárnyakat ad, ha szükségem van rá. Nem akar formálni, csak kísér, megtart és erősít. A közös életünk számomra nem csupán a hétköznapiak ritmusa, hanem egy mély szövetség, ahol támogatjuk egymás céljait, vágyait, hogy együtt tudunk örülni, tervezni, építkezni – ez az életünk legnagyobb értéke.

Nagyon sokat kaptam a korábbi és jelenlegi munkahelyeimtől, a civil szervezetektől – a kollégáktól, a közösségektől, akikkel együtt dolgozhattam; a vezetőktől, akiktől tanulhattam; a munkatársaktól, kollégáktól, akikkel együtt válthattam meg a világot, és akik inspiráltak és motiváltak. Az ő jelenlétük, hitük, együttműködésük tette lehetővé, hogy fejlődjek és hogy én is ilyen támogató személlyé válhassak mások számára. Úgy érzem, amit elértem a 26 év alatt, azt nem egyedül tettem – hanem azokkal együtt, akik mellettem voltak, hittek bennem és segítettek. Hálás vagyok, hogy ennyi értékes, különleges ember kísért és kísér az utamon.

A tanárainak külön köszönöm, hogy elindítottak azon az úton, amelyen ma is járok. Nemcsak tudást adtak – hanem hitet a sikeres jövőben és a szakmaiságban. Megmutatták, hogy a tanulás nem kötelesség, hanem lehetőség, és valódi álmokat lehet elérni és megvalósítani általa.

Vallom, hogy a hit, az elhivatottság, az elkötelezett közösség, a kimagasló képességű és támogató vezetők és az igazi csapatmunka azok az összetevők, amelyek a siker valós tényezőit jelentik.

Ugyan a most kapott kitüntetés teszi fel a koronát, de tudom, hogy nem ez az első díj, amivel elismerik a munkásságodat. Melyek a legkedvesebbek a szívednek?

Valóban megtisztelő érzés, amikor az ember munkáját díjakkal is elismerik. A díjak számomra azonban nemcsak elismerést jelentenek, hanem felelősséget is, hogy továbbra is hűséggel, hittel és elkötelezettséggel folytassam azt az utat és képviseljem azt a hivatást, amelyet 26 évvel ezelőtt választottam. Az elismeréseket nem csupán magaménak tekintem, hanem mindazokénak is, akikkel az életutam során találkoztam, együtt dolgozhattam, akik támogattak céljaimban, terveimben, hiszen csapatban, társakkal, támogatókkal képességeim és tudásom sokszorosát tudom nyújtani.

Szeretném kifejezni szívből jövő köszönetemet és hálámat még egyszer mindazoknak, akik felterjesztettek és azoknak is, akik méltónak találtak erre a magas rangú elismerésre.

Milyen elismerések kedvesek még a szívemnek?

- 2001. Országos Tudományos Diákköri Konferencia Könyvtártudományi szekció Információtudományi tagozat 1. helyezés
- 2003. 5 hónapos Fulbright kutatói ösztöndíj elnyerése (Cleveland, USA)
- 2005. „Az Év Fiatal Könyvtárosa” díj és cím elnyerése
- 2014. MKE Emlékérem kitüntetés
- 2025. miniszterelnöki oklevél a 2024-es magyar EU-s elnökség idején végzett szakmai munka elismeréseként

Mivel töltöd legszívesebben a szabadidődet? Mi az, ami segít lazítani?

Azt keresem az életemben, a nem túl sok szabadidőmben, ami feltölt, ami örömet ad, ami emlékeztet arra, hogy a világ tágas, színes és tele van lehetőséggel. Nagyon szeretek utazni, új tájakat, kultúrákat felfedezni. Számomra az utazás mindig több, mint fizikai helyváltogatás: egy újabb szeletét ismerhetem meg a világnak.

És ami talán a legfontosabb: az együtt töltött idő a számomra fontos emberekkel. Egy napzáró hosszú beszélgetés vacsora közben a párommal, egy közös este a barátokkal, egy színházi élmény, közös percek, órák a cicáimmal – ezek azok a pillanatok, amikor minden a helyére kerül. És persze ott vannak a csendes örömek is: az olvasás, a természet, az új gasztronómiai élmények. Ezek azok a fontos pillanatok, amelyek segítenek újra ráhangolódni arra, ami igazán fontos.

Mik a terveid, vágyaid, mit szeretnél még elérni?

A szakmánkban szeretném elérni és megélni, hogy a társadalmi presztízsünk emelkedik, és megszűnnek a sztereotípiák. Célom, hogy a könyvtárosok szakmai és anyagi megbecsülése minden téren tükrözze azt az elhivatottságot és tudást, amit nap mint nap beletesznek a munkájukba. Fontosnak tartom azt is, hogy biztosított legyen az utánpótlásunk és a jövőnk: szeretném felkelteni a fiatalok érdeklődését a szakma iránt, és támogatni őket abban, hogy hivatásként tekintsenek a könyvtárosságra.

A magánéletemben a terveim és vágyaim most már egyre inkább az egészről szólnak – arról, hogy ne csak szakmailag, hanem emberileg is megélhessem az életet a teljes valójában. Emellett fontos számomra, hogy tavaly megkezdett doktori tanulmányaimat sikeresen megvalósítsam. A doktori képzés számomra nem csupán egy tudományos kihívás, hanem egy húszéves álom megvalósulása.

Szeretnék minél többet utazni – látni a világot, új kultúrákat, de minden út végén a legnagyobb vágyam az, hogy a párom és a családom közelében lehessenek, magam mellett tudjam őket még nagyon sokáig egészségben.

Mi az, amit nem kérdeztem, de szeretted volna, ha megkérdezem?

Miért fontos, hogy a szakmánknak legyen jövője, illetve a fiatalok is lássák a lehetőséget ebben a hivatásban?

A könyvtárosszakmánknak csak akkor van jövője, ha van, aki tovább viszi a lángot – és ezért kulcsfontosságú, hogy a fiatalokban megszülessen a felismerés, részesüljenek elég motivációban és tudásban, hogy a könyvtáros hivatás valóban a világ egyik legszebb küldetése. Számomra kiemelten fontos, hogy a fiatalok, az utánunk jövő generációk megtapasztalják, hogy könyvtárosnak lenni ma sokkal több, mint könyvekkel dolgozni. A könyvtár a megújuló és folyamatosan változó világban egy stabil pont, az igazi kikötő, ahol a tudás nem csupán elérhető, hanem érthető; ahol a kultúrák összekapcsolódnak; az új technológiák

életre kelnek, megtanulhatók, ahol van helye az elmélyült tanulásnak, a szórakozásnak, a pihenésnek, a közösségi létnek, ez mind-mind a 21. századi könyvtár. A könyvtárosszakma jövője a mai fiatalokban van. A mi feladatunk az, hogy példát mutassunk és hidat építsünk a jelen és a jövő generációi között.

Tudom, hogy szereted idézetekkel, írók, költők, művészek a helyzedhez illő gondolataival kifejezni az érzéseidet – mivel zárnád a beszélgetésünket?

„Nagyon fontos, hogy az ember olyasmivel foglalkozzon, amit szeret, mert akkor mindig örömmel csinálja. A sikert pedig nem az elismeréssel, hanem a kitartással lehet kiérdemelni vagy mérni.” (Prof. dr. Karikó Katalin)

Ebben az idézetben azt gondolom, benne van a teljes hitvallásom. Ez az idézet mélyen rezonál bennem, mert valóban azt vallom: ha az ember olyasmivel foglalkozik, amit igazán szeret, akkor a munkája nem kötelesség, hanem örömforrás lesz – még a nehéz napokon is. Számomra a siker nem abban mérhető, hogy hány díjat kapunk, hanem abban, hogy képesek vagyunk-e kitartani, tenni azokért, akikben, amikben hiszünk, akkor már meg is érkeztünk ahhoz, amit valódi sikernek hívok.

Hálás szívvel köszönöm, hogy megoszthattam a gondolataimat!

Az interjút készítette:

Kóródy Judit

Infodok Kft. – Magyar Telekom Infotéka

ügyvezető, információkutató

